

ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

Νύχτα κάμμου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τι μπορεί
να πάει
στραβά ...

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: WEDDING NIGHT
Από τις Εκδόσεις Transworld, Λονδίνο 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Νύχτα γάμου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sophie Kinsella

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Lucy Truman

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Claire Ward/TW

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχιά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Sophie Kinsella, 2013

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0318-2

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μανρομχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoïou Str.
144 52 Metamorfoffi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΣΟΦΙ
ΚΙΝΣΕΛΑ

Νύχτα
χάμιου

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Νοικοκυρά για κλάματα, 2009, μτφρ. Σέβυ Σπυριδογιαννάκη

Με θυμάσαι;, 2010, μτφρ. Έλλη Συλογίδου

Τρελοκόριτσα, 2011, Σέβυ Σπυριδογιαννάκη

Θέλω το κινητό σου, 2012, Έλλη Συλογίδου

Για τη Συμπέλα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Άρθουρ

Αυτοί οι νέοι! Με τη βιασύνη τους και την ανησυχία τους και την απαίτηση για απαντήσεις *εδώ και τώρα*. Με εξαντλούν τα κακόμοιρα, βασανισμένα πλάσματα.

Μην ξανάρθετε, τους λέω πάντοτε. *Μην ξανάρθετε.*

Τα νιάτα είναι ακόμα εκεί που τα αφήσατε και εκεί πρέπει να παραμείνουν. Οτιδήποτε άξιζε να πάρετε στο ταξίδι της ζωής σας το έχετε ήδη μαζί σας.

Τους το λέω είκοσι χρόνια τώρα, αλλά δίνουν σημασία; Σιγά μη δίνουν. Να ένας ακόμα από δαύτους. Φτάνει στην κορυφή του λόφου ασθμαίνοντας και ξεφυσώντας. Μεταξύ τριάντα πέντε και σαράντα χρόνων, θα έλεγα. Φαίνεται αρκετά γοητευτικός με φόντο τον γαλανό ουρανό. Μοιάζει λίγο με πολιτικό. Το εννοώ αυτό; Ίσως με σταρ του κινηματογράφου.

Δε θυμάμαι το πρόσωπό του απ' τα παλιά. Όχι ότι αυτό σημαίνει κάτι. Τώρα πια μετά βίας θυμάμαι το δικό μου πρόσωπο όταν κοιτάζομαι στον καθρέφτη. Βλέπω αυτό τον τύπο να σαρώνει με το βλέμμα του το χώρο και να με εντοπίζει εδώ που κάθομαι στην καρέκλα μου κάτω από την αγαπημένη μου ελιά.

«Είμαι ο Άρθουρ;» λέει απότομα.

«Με τσάκωσες».

Τον παρατηρώ προσεκτικά. Φαίνεται να έχει οικονομική άνε-

ση. Φορά ένα από εκείνα τα ακριβά επώνυμα πόλο μπλουζάκια. Και μάλλον θα αντέχει και μερικά διπλά ουσιακάκια.

«Θα θέλεις να πεις κάτι», λέω ευγενικά. Πάντοτε είναι χρήσιμο να στρέφει κανείς από νωρίς την κουβέντα προς την κατεύθυνση του μπαρ.

«Τίποτα δε θέλω να πω», απαντάει. «Θέλω να μάθω τι συνέβη».

Δεν μπορώ να συγκρατήσω το χασμουρητό μου. Είναι τόσο προβλέψιμος. Θέλει να μάθει τι συνέβη. Άλλος ένας τραπεζικός επενδυτής με κρίση μέσης ηλικίας που επιστρέφει στο σιηνικό της νιότης του. Στον τόπο του εγκλήματος. Μην τα *σκαλίζεις*. Έτσι θέλω να απαντήσω. Κάνε μεταβολή. Γύρνα στην ενήλικη, προβληματική ζωή σου, γιατί εδώ δεν πρόκειται να βρεις καμία λύση στο πρόβλημά σου.

Αλλά δε θα με πίστευε. Κανένας τους δε με πιστεύει.

«Αγαπητό μου παιδί», λέω ευγενικά. «Μεγάλωσες. Αυτό συνέβη».

«Όχι», κάνει ανυπόμονα και τρίβει το ιδρωμένο του μέτωπο. «Δεν καταλαβαίνεις. Υπάρχει λόγος που βρίσκομαι εδώ. Άκουσέ με». Κάνει μερικά βήματα προς το μέρος μου με το ύψος και τη φιγούρα του να εντυπωσιάζουν κόντρα στον ήλιο, ενώ το όμορφο πρόσωπό του είναι γεμάτο αποφασιστικότητα. «Υπάρχει λόγος που βρίσκομαι εδώ», επαναλαμβάνει. «Δε σκόπευα να ανακατευτώ – αλλά δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Πρέπει να το κάνω αυτό. Θέλω να μάθω τι ακριβώς συνέβη...»

Λόγι

Είκοσι ημέρες νωρίτερα

Του αγόρασα δαχτυλίδι αρραβώνων. Μήπως έκανα λάθος; Θέλω να πω, δεν είναι *κοριτσιστικο* δαχτυλίδι. Είναι μια απλή βέρα με ένα διαμαντάκι, που με έπεισε να αγοράσω ο υπάλληλος του καταστήματος. Αν δεν αρέσει το διαμαντάκι στον Ρίτσαρντ, μπορεί να το γυρίζει προς τα κάτω.

Ή να μην το φοράει καθόλου. Να το φυλάξει στο κομοδίνο του ή σε ένα κουτάκι ή κάπου τέλος πάντων.

Ή θα μπορούσα να το επιστρέψω στο κατάστημα και να μην αναφέρω ποτέ ότι το αγόρασα. Για την ακρίβεια, κάθε λεπτό που περνάει χάνω τη σιγουριά μου για το δαχτυλίδι, απλώς ένιωσα άσχημα που εκείνος δε θα έπαιρνε τίποτε. Οι άντρες δεν κερδίζουν και πολλά όταν κάνουν πρόταση γάμου. Πρέπει να οργανώσουν το σκηνικό, να γονατίσουν ιπποτικά, να κάνουν την πρόταση και να αγοράσουν το δαχτυλίδι. Και τι πρέπει να κάνουμε εμείς; Να πούμε «ναι». Ή «όχι», προφανώς.

Αναρωτιέμαι τι ποσοστό προτάσεων γάμου καταλήγει σε «ναι» και τι ποσοστό σε «όχι». Ανοίγω αυτόματα το στόμα μου για να μοιραστώ αυτή τη σκέψη με τον Ρίτσαρντ – κατόπιν το κλείνω βιαστικά. *Ανόητη.*

«Ορίστε;» Ο Ρίτσαρντ σηκώνει το βλέμμα του.

«Τίποτε!» χαμογελάω. «Απλώς... υπέροχο μενού!»

Αναρωτιέμαι αν εκείνος έχει ήδη αγοράσει το δαχτυλίδι. Όπως και να 'χει, δε με νοιάζει. Από την μία πλευρά, θα είναι εκπληκτικά ρομαντικό αν το έχει ήδη αγοράσει. Από την άλλη, θα είναι εκπληκτικά ρομαντικό να το διαλέξουμε μαζί.

Όπως κι αν γίνει, τέλεια θα 'ναι.

Πίνω λίγο νερό και χαμογελάω με αγάπη στον Ρίτσαρντ. Καθόμαστε σε ένα γωνιακό τραπέζι με θέα το ποτάμι. Είναι ένα καινούργιο εστιατόριο στη Στραντ, λίγο πιο πάνω απ' το *Savoy*. Είναι διακοσμημένο με ασπρόμαυρο μάρμαρο και βίντατζ πολυελαίους και έχει καπιτονέ καρέκλες σε απαλό γκρι χρώμα. Είναι κομψό χωρίς να είναι κραυγαλέο. Το τέλειο μέρος για μια μεσημεριανή πρόταση γάμου. Εγώ φοράω ένα λευκό πουκάμισο που παραπέμπει εμμέσως σε μέλλουσα νύφη, ροζ φούστα και κάλτσες σιλικόνης για την περίπτωση που αποφασίσουμε να επισφραγίσουμε τον αρραβώνα αργότερα. Δεν έχω ξαναφορέσει κάλτσες σιλικόνης. Αλλά, βέβαια, δε μου έχουν ξανακάνει πρόταση γάμου.

Ωωω, ίσως έχει κλείσει δωμάτιο στο *Savoy*.

Όχι. Ο Ρίτσαρντ δεν είναι παρορμητικός. Ποτέ δε θα έκανε κάποια γελοία, υπερβολική επιλογή. Ένα όμορφο γεύμα και ένα πανάκριβο δωμάτιο ξενοδοχείου όχι. Πράγμα που σέβομαι.

Φαίνεται νευρικός. Παίζει με τις μανσέτες του πουκαμίσου του και ελέγχει το τηλέφωνό του και στριφογυρίζει το νερό στο ποτήρι του. Μόλις με βλέπει να τον κοιτάζω, χαμογελάει κι εκείνος.

«Λοιπόν».

«Λοιπόν».

Είναι σαν να μιλάμε κωδικοποιημένα, γυροφέροντας το αληθινό θέμα. Παίζω με την πετσέτα μου και φτιάχνω την καρέκλα μου. Αυτή η αναμονή είναι ανυπόφορη. Γιατί δεν παίρνει την απόφαση να τελειώνουμε;

Όχι, δεν εννοώ «να τελειώνουμε». Φυσικά και όχι. Δε μιλάμε

για κανένα εμβόλιο. Είναι... Τι είναι, αλήθεια; Είναι μια αρχή. Ένα πρώτο βήμα. Το ξεκίνημα μιας μεγάλης περιπέτειας που θα την περάσουμε μαζί οι δυο μας. Επειδή θέλουμε να ζήσουμε τη ζωή μας μαζί. Επειδή δεν μπορούμε να σκεφτούμε κανέναν άλλο με τον οποίο θα προτιμούσαμε να μοιραστούμε αυτό το ταξίδι. Επειδή τον αγαπώ και μ' αγαπά.

Τα μάτια μου έχουν αρχίσει ήδη να βουρκώνουν. Δεν αντέχω άλλο. Είμαι έτσι εδώ και μέρες από τη στιγμή που συνειδητοποίησα τις προθέσεις του.

Είναι κάπως μονοκόμματος ο Ρίτσαρντ. Θέλω να πω, με έναν καλό, γλυκό τρόπο. Είναι ευθύς, μπαίνει κατευθείαν στο θέμα και δεν παίζει παιχνίδια. (Δόξα τω Θεώ.) Ούτε σε φέρνει προ εκπλήξεως στα καλά καθούμενα. Για τα τελευταία γενέθλιά μου, άφηνε επί μήνες υπονοούμενα ότι το δώρο του θα ήταν ένα ταξίδι-έκπληξη, πράγμα εξαιρετικό, διότι έτσι ήξερα ότι έπρεπε να κατεβάσω τη βαλιτσούλα μου και να πακετάρω μερικά πράγματα.

Αν και, στο τέλος, όντως διαψεύστηκα, γιατί δεν επρόκειτο για Σαββατοκύριακο στο εξωτερικό, όπως είχα προβλέψει. Ήταν ένα εισιτήριο τρένου για το Στράουντ, το οποίο είχε φέρει απροειδοποίητα με ποδήλατο στο γραφείο μου την ημέρα των γενεθλίων μου, μεσοβδόμαδα. Αποδείχτηκε ότι είχε συνεννοηθεί κρυφά με το αφεντικό μου να πάρω δύο ημέρες άδεια και, όταν έφτασα τελικά στο Στράουντ, ένα αυτοκίνητο με μετέφερε στην πιο αξιολάτρευτη αγροικία στο Κότσογουολντ, όπου με περίμενε εκείνος με αναμμένη τη φωτιά στο τζάκι κι ένα χαλί από πρόβειο μαλλί απλωμένο μπροστά στις φλόγες. (Μμμ. Ας πούμε απλώς ότι το σεξ μπροστά σε μια φωτιά που τριζοβολάει είναι το καλύτερο πράγμα στον κόσμο. Εκτός από τη στιγμή που μια χαζοσπίθα πετάχτηκε και μου έκαψε το μπούτι. Αλλά δεν πειράζει. Αυτό δεν αποτελεί παρά μια ασήμαντη λεπτομέρεια.)

Αυτή τη φορά λοιπόν, όταν άρχισε τα υπονοούμενα, και πάλι δεν επρόκειτο για απλές ενδείξεις. Ήταν σαν τεράστιες επιγρα-

φές τοποθετημένες στο δρόμο: *Σύντομα θα σου κάνω πρόταση γάμου*. Πρώτα απ' όλα κανόνισε αυτό το ραντεβού και το ονόμασε «ξεχωριστό γεύμα». Έπειτα αναφέρθηκε σε μια «σοβαρή ερώτηση» που έπρεπε να μου κάνει και μου μισόκλεισε το μάτι – πράγμα, που, φυσικά, έκανα πως δεν κατάλαβα. Μετά άρχισε να με πειράζει ρωτώντας αν μου αρέσει το επίθετό του, που είναι Φιντς. (Για να είμαι ειλικρινής, μου αρέσει. Δεν εννοώ ότι δε θα μου λείψει να είμαι η Λότι Γκρέιβνι, αλλά με μεγάλη μου χαρά θα γίνω κυρία Λότι Φιντς.)

Σχεδόν εύχομαι να είχε συγκρατηθεί λιγάκι και η έκπληξη να ήταν τεράστια. Αλλά, πάλι, τουλάχιστον ήμουν ενήμερη ώστε να κάνω μανικιούρ.

«Λοιπόν, Λότι, αποφάσισες;» Ο Ρίτσαρντ με κοιτάζει με το ξεστό του χαμόγελο και το στομάχι μου κάνει τούμπες. Για μια στιγμή νόμιζα ότι μετατράπηκε σε διάνοια και ότι αυτή ήταν η πρόταση γάμου.

«E...» Κοιτάζω πάλι το μενού για να κρύψω τη σύγχυσή μου.

Φυσικά, η απάντηση θα είναι «ναι». Ένα μεγάλο, χαρούμενο «ναι». Ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω ότι φτάσαμε σε αυτό το σημείο. Γάμος. Θέλω να πω, γάμος! Στη διάρκεια των τριών ετών που είμαστε μαζί με τον Ρίτσαρντ, απέφευγα σκόπιμα το θέμα του γάμου, της δέσμευσης και όλα τα σχετικά – παιδιά, σπίτια, καναπέδες, βότανα σε γλάστρες. Κατά κάποιον τρόπο μένουμε μαζί στο σπίτι του αλλά εξακολουθώ να έχω το δικό μου διαμέρισμα. Είμαστε ζευγάρι αλλά τα Χριστούγεννα τα περνά ο καθένας με την οικογένειά του. Σε αυτό το σημείο βρισκόμαστε.

Ύστερα από ένα χρόνο περίπου, ήξερα ότι ήμασταν καλά μαζί. Ήξερα ότι τον αγαπούσα. Τον είχα δει στα καλύτερά του – το ταξίδι-έκπληξη για τα γενέθλιά μου, μαζί με το περιστατικό που πάτησα κατά λάθος το πόδι του με το αυτοκίνητο και δε μου έβαλε τις φωνές – και στα χειρότερά του – να αρνείται πεισματικά να ζητήσει πληροφορίες σε όλη τη διαδρομή για το Νόρφολκ όταν χάλασε το σύστημα πλοήγησης. Μας πήρε έξι ώρες. Και

ακόμα ήθελα να είμαι μαζί του. Ήταν δικός μου. Ο Ρίτσαρντ δεν είναι τύπος που του αρέσει να κάνει επίδειξη. Είναι μετρομηένος και αποφασιστικός. Μερικές φορές θα 'λεγε κανείς πως δεν ακούει καν – αλλά τότε ξαναζωντανεύει τόσο απότομα, που είναι σαφές ότι ήταν συνεχώς σε εγρήγορση. Σαν το λιοντάρι που λαγοκοιμάται κάτω από το δέντρο αλλά είναι έτοιμο να επιτεθεί. Ενώ εγώ μοιάζω περισσότερο με γαζέλα, που χοροπηδάει εδώ κι εκεί. Συμπληρώνουμε ο ένας τον άλλο. Είναι φυσικό.

(Όχι κυριολεκτικά, με την έννοια της τροφικής αλυσίδας, προφανώς. Απλώς μεταφορικά.)

Ήξερα λοιπόν μετά τον πρώτο χρόνο ότι ήταν ο Ένας και Μοναδικός. Όμως ήξερα επίσης τι θα συνέβαινε αν έκανα κάποιο στραβοπάτημα. Η εμπειρία μου με έχει διδάξει ότι η λέξη «γάμος» λειτουργεί σαν ένζυμο. Προκαλεί κάθε είδους αντιδράσεις σε μια σχέση, ιδίως σε ό,τι έχει να κάνει με το χωρισμό.

Δείτε τι συνέβη με τον Τζέιμι, με τον οποίο είχα την πρώτη μου μακροχρόνια σχέση. Ήμασταν μια χαρά μαζί για τέσσερα χρόνια και απλώς έτυχε να αναφέρω ότι οι γονείς μου παντρεύτηκαν στην ίδια ηλικία που ήμασταν εμείς – είκοσι έξι και είκοσι τριών. Αυτό ήταν. Μία και μόνο αναφορά. Με την οποία φρίκαρε και είπε ότι έπρεπε να κάνουμε ένα «διάλειμμα». Ένα διάλειμμα από τι; Μέχρι εκείνη τη στιγμή ήμασταν καλά. Άρα, προφανώς, ήθελε διάλειμμα από τον κίνδυνο να ακούσει ξανά τη λέξη «γάμος». Ανησυχούσε προφανώς τόσο πολύ γι' αυτό, ώστε δεν μπορούσε να με βλέπει, από φόβο μήπως το στόμα μου άρχιζε να σχηματίζει πάλι αυτή τη λέξη.

Πριν τελειώσει το «διάλειμμα», τα είχε φτιάξει με μια κοκκινομάλλα. Δε με πείραξε, γιατί είχα ήδη γνωρίσει τον Σέιμους. Τον Σέιμους με τη σέξι ιρλανδική τραγουδιστή φωνή του. Και δεν έχω την παραμικρή ιδέα τι πήγε στραβά μαζί του. Ήμασταν παλαβοί ο ένας για τον άλλο για ένα χρόνο περίπου – τόσο παλαβοί που κάναμε τρελό ολονύχτιο σεξ χωρίς να δίνουμε δεκάρα για τίποτε άλλο–, μέχρι που ξαφνικά αρχίσαμε, αντί να κάνουμε σεξ,

να μαλώνουμε κάθε βράδυ. Περάσαμε από το εξάισιο στο απαίσιιο μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες. Η κατάσταση ήταν εκρηκτική. Υπερβολικά πολλές αναλύσεις σχετικά με το «Πού πηγαίνουμε;» και «Τι θέλουμε από αυτή τη σχέση;», γεγονός που μας εξάντλησε και τους δύο. Το τρενάραμε ένα χρόνο ακόμα και, όταν σκέφτομαι εκείνη την εποχή, είναι σαν αυτός ο δεύτερος χρόνος να αποτελεί μια μεγάλη μαύρη άθλια μουντζούρα στη ζωή μου.

Έπειτα ήρθε ο Τζούλιαν. Και αυτή η σχέση κράτησε δύο χρόνια αλλά ποτέ δεν «έδωσε» πραγματικά. Ήταν σαν μια σχέση-φάντασμα. Υποθέτω ότι και οι δυο μας δουλεύαμε πάρα πολύ. Εγώ είχα πρόσφατα προσληφθεί στην εταιρεία Blay Pharmaceuticals και ταξίδευα σε ολόκληρη τη χώρα. Εκείνος προσπαθούσε να γίνει συντάκτορας στο φοροτεχνικό γραφείο όπου εργαζόταν. Δεν είμαι καν σίγουρη ότι τα χαλάσαμε ποτέ επίσημως – απλώς απομακρυνθήκαμε. Συναντιόμαστε πού και πού σαν φίλοι και έχουμε και οι δύο την ίδια απορία – τι συνέβη και στράβωσε το πράγμα; Μάλιστα μου ζήτησε να βγούμε ραντεβού πριν από ένα χρόνο περίπου, αλλά του απάντησα ότι είχα σχέση και ότι ήμουν πολύ ευτυχισμένη. Και αυτή η σχέση ήταν με τον Ρίτσαρντ. Τον άντρα που πραγματικά αγαπώ. Τον άντρα που κάθεται απέναντί μου με ένα δαχτυλίδι στην τσέπη του – ίσως.

Ο Ρίτσαρντ είναι αναμφισβήτητα πιο όμορφος απ' όλους τους άλλους φίλους μου. (Ίσως είμαι προκατειλημμένη, αλλά τον βρίσκω κούκλο.) Εργάζεται σκληρά ως αναλυτής αλλά δε ζει για να δουλεύει. Δεν είναι τόσο πλούσιος όσο ο Τζούλιαν, αλλά ποιος νοιάζεται; Είναι δραστήριος και αστείος και έχει ένα γάργαρο γέλιο που μου φτιάχνει τη διάθεση, ό,τι κι αν συμβαίνει. Με φωνάζει «Μαργαρίτα» από τότε που πήγαμε για πικ νικ και του έφτιαξα ένα κολιέ από μαργαρίτες. Μπορεί να χάσει την υπομονή του με τους άλλους – αλλά δεν πειράζει. Κανείς δεν είναι τέλειος. Όταν σκέφτομαι την πορεία της σχέσης μας, δε βλέπω μια μαύρη μουντζούρα, όπως με τον Σείμους, ούτε ένα κενό, όπως με τον Τζούλιαν. Βλέπω ένα βίντεο κλιπ γεμάτο σιρόπια.

Μια σύνθεση από γαλάζιο ουρανό και χαμόγελα. Χαρούμενες στιγμές. Ζεστασιά. Γέλιο.

Και τώρα φτάνουμε στο καλύτερο σημείο της σύνθεσης. Στο κομμάτι που γονατίζει, παίρνει βαθιά ανάσα...

Νιώθω τόση νευρικήτητα για λογαριασμό του. Θέλω όλα να γίνουν όμορφα. Θέλω να μπορώ να λέω στα παιδιά μας ότι ξαναερωτεύτηκα τον πατέρα τους την ημέρα που μου έκανε πρόταση γάμου.

Τα παιδιά μας. Το σπίτι μας. Η ζωή μας.

Καθώς αφήνω αυτές τις εικόνες να πλημμυρίσουν το μυαλό μου, νιώθω να απελευθερώνομαι μέσα μου. Είμαι έτοιμη για αυτό. Είμαι τριάντα τριών χρόνων και είμαι έτοιμη. Σε όλη την ενήλικη ζωή μου κρατήθηκα μακριά από το ζήτημα του γάμου. Και οι φίλες μου το ίδιο. Είναι σαν να περικλείεται η περιοχή αυτή από ταινία που οριοθετεί τον τόπο του εγκλήματος: *ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ*. Απλώς δεν πλησιάζεις, γιατί, αν το κάνεις, το γρουσουζεύεις το πράγμα και ο φίλος σου σε παρατάει.

Αλλά τώρα δεν υπάρχει περίπτωση να το γρουσουζέψω. *Νιώθω* την αγάπη να μας ενώνει πάνω απ' το τραπέζι. Θέλω να αρπάξω τα χέρια του Ρίτσαρντ. Θέλω να τον κλείσω στην αγκαλιά μου. Είναι τόσο υπέροχος άντρας. Είμαι τόσο τυχερή. Σε σαράντα χρόνια, όταν θα έχουμε και οι δύο ρυτίδες και γκριζα μαλλιά, ίσως σεργιανίσουμε στη Στραντ πιασμένοι χέρι χέρι και θυμηθούμε τη σημερινή ημέρα και ευχαριστήσουμε τον Θεό που βρήκαμε ο ένας τον άλλο. Θέλω να πω, τι πιθανότητες υπήρχαν σε αυτό τον γεμάτο ξένους κόσμο; Η αγάπη εναπόκειται στην τύχη. Σε πάρα πολύ μεγάλο βαθμό. Πρόκειται στ' αλήθεια για θαύμα...

Ω Θεέ μου, ανοιγοκλείνω νευρικά τα μάτια μου...

«Λότι;» Ο Ρίτσαρντ πρόσεξε τα υγρά μάτια μου. «Έι, Μαργαριτούλα. Είσαι καλά; Τι συμβαίνει;»

Παρόλο που με τον Ρίτσαρντ υπήρξα πάντοτε περισσότερο ειλικρινής απ' ό,τι με τους προηγούμενους φίλους μου, μάλλον δεν είναι καλή ιδέα να του αποκαλύψω *πλήρως* τις σκέψεις μου.

Η Φλις, η μεγάλη μου αδελφή, λέει ότι σκέφτομαι σε χολιγουντιανό τεχνικολόγο και ότι πρέπει να θυμάμαι πως οι υπόλοιποι άνθρωποι δεν μπορούν να ακούσουν τον απαλό ήχο των βιολιών στο βάθος.

«Συγγνώμη!» Σκουπίζω τα μάτια μου. «Δεν είναι τίποτε. Απλώς εύχομαι να μην έφευγες».

Ο Ρίτσαρντ φεύγει αύριο για δουλειά στο Σαν Φρανσίσκο. Θα μείνει εκεί τρεις μήνες –θα μπορούσε να είναι και χειρότερα– αλλά θα μου λείψει πάρα πολύ. Για την ακρίβεια, μόνο η σκέψη ότι θα πρέπει να ετοιμάσω το γάμο με παρηγορεί.

«Μην κλαις, γλυκιά μου. Δεν το αντέχω». Απλώνει τα χέρια του για να πιάσει τα δικά μου. «Θα μιλάμε μέσω Skype κάθε μέρα».

«Το ξέρω». Σφίγγω ελαφρά τα χέρια του. «Θα είμαι διαθέσιμη».

«Αν και ίσως πρέπει να θυμάσαι ότι, αν είμαι στο γραφείο, όλοι θα μπορούν να ακούν όσα λες. Συμπεριλαμβανομένου του αφεντικού μου».

Μόνο ένα ανεπαίσθητο παιχνιδίσμα στα μάτια του προδίδει ότι στην πραγματικότητα με πειράζει. Την τελευταία φορά που έφυγε και μιλούσαμε μέσω Skype άρχισα να του δίνω συμβουλές για το χειρισμό του φρικτού αφεντικού του ξεχνώντας ότι ο Ρίτσαρντ βρισκόταν σε έναν ανοιχτό χώρο με γραφεία και ότι το φρικτό αφεντικό του μπορούσε να μπει εκεί ανά πάσα στιγμή. (Ευτυχώς δεν μπήκε.)

«Σ' ευχαριστώ για τη συμβουλή». Ανασηκώνω τους ώμους μου γεμάτη σοβαρότητα.

«Επίσης, μπορεί να σε δουν. Άρα, ίσως δε θα 'πρεπε να είσαι τελείως γυμνή».

«Όχι τελείως», συμφωνώ. «Ίσως μόνο με ένα διαφανές σουτιέν και εσώρουχο. Απλά πράγματα».

Ο Ρίτσαρντ χαμογελάει και σφίγγει περισσότερο τα χέρια μου. «Σ' αγαπώ». Η φωνή του είναι σιγανή και ζεστή και με κά-

νει να λιώνω. Ποτέ μα ποτέ δε θα βαρεθώ να ακούω αυτές τις λέξεις από κείνον.

«Κι εγώ».

«Ξέρεις, Λότι...» Καθαρίζει το λαιμό του. «Θέλω να σε ρωτήσω κάτι...»

Νιώθω την καρδιά μου έτοιμη να σπάσει. Το πρόσωπό μου είναι γεμάτο προσμονή, ενώ οι σκέψεις μου στριφογυρίζουν σε έναν τρελό ρυθμό. *Θεέ μου... θα το κάνει... Εδώ αλλάζει ολόκληρη η ζωή μου... Συγκεντώσου, Λότι... απόλαυσε τη στιγμή... Φτου! Τι έχει το πόδι μου;*

Το κοιτάζω έντρομη.

Όποιος έφτιαξε αυτές τις κάλτσες σιλικόνης που υποτίθεται ότι μένουν σταθερές στη θέση τους είναι ψεύτης και θα πάει στην κόλαση, διότι μία απ' τις δικές μου κάλτσες έφυγε απ' τη θέση της. Έχει φτάσει μέχρι το γόνατό μου κι ένα πραγματικά απαίσιο κομμάτι σιλικόνης κρέμεται κοντά στη γάμπα μου. Είναι εξωφρενικό.

Δεν είναι δυνατόν να μου κάνουν πρόταση γάμου έτσι. Δεν μπορώ να περάσω την υπόλοιπη ζωή μου και να θυμάμαι αυτή την ημέρα ενώ θα σκέφτομαι: *Ήταν τόσο ρομαντική στιγμή· κρίμα που μου χάλασε η κάλτσα.*

«Συγγνώμη, Ρίτσαρντ». Τον διακόπτω. «Περίμενε μισό λεπτό...»

Σκύβω διακριτικά και τραβάω με δύναμη την κάλτσα – αλλά το λεπτό ύφασμα σκίζεται στο χέρι μου. Τέλεια. Τώρα το πόδι μου το στολίζει και το κομμάτι σιλικόνης που κρέμεται και η σκισμένη κάλτσα. Δεν το πιστεύω ότι η πρόταση γάμου μου καταστρέφεται λόγω της κάλτσας μου. Έπρεπε να είχα έρθει με γυμνά πόδια.

«Όλα εντάξει;» Ο Ρίτσαρντ φαίνεται λίγο σαστισμένος την ώρα που ξανακάθομαι σωστά στην καρέκλα μου.

«Πρέπει να πάω στην τουαλέτα», μουρμουρίζω. «Λυπάμαι. Συγγνώμη. Μπορούμε να κάνουμε μια παύση; Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου;»

«Είσαι καλά;»

«Μια χαρά». Είμαι κατακόκκινη από ντροπή. «Είχα ένα... ενδυματολογικό ατύχημα. Δε θέλω να το δεις. Μπορείς να κοιτάξεις απ' την άλλη;»

Ο Ρίτσαρντ γυρίζει υπάκουα το κεφάλι του. Σπρώχνω προς τα πίσω την καρέκλα μου και διασχίζω γρήγορα το δωμάτιο αγνοώντας τα βλέμματα όσων γευματίζουν εκείνη την ώρα. Δεν έχει νόημα να προσπαθήσω να το κρύψω. Είναι μια κάλτσα που κρέμεται.

Ανοίγω με ορμή την πόρτα στις γυναικείες τουαλέτες, βγάζω βιαστικά το παπούτσι μου και τη βλαμμένη κάλτσα, έπειτα κοιτάζω τον εαυτό μου στον καθρέφτη, ενώ η καρδιά μου βροντοχτυπάει. Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι μόλις ζήτησα να γίνει παύση στην πρόταση γάμου μου.

Αισθάνομαι ότι ο χρόνος έχει σταματήσει. Σαν να παίζουμε σε ταινία επιστημονικής φαντασίας και ο Ρίτσαρντ να βρίσκεται σε κατάσταση αναστολής ζωτικών λειτουργιών και να έχω όλο το χρόνο στον κόσμο για να αποφασίσω αν θέλω να τον παντρευτώ.

Πράγμα το οποίο προφανώς δε χρειάζομαι, μια και η απάντηση είναι: Θέλω.

Μια ξανθιά κοπέλα που φορά μια κορδέλα με χάντρες στα μαλλιά γυρίζει να με κοιτάξει, ενώ στο χέρι της κρατά ένα μολύβι χειλιών. Υποθέτω πως φαίνομαι «κάπως», έτσι όπως στέκομαι ακίνητη με ένα παπούτσι και μια κάλτσα στο χέρι.

«Έχει κάδο εκεί πέρα». Μου γνέφει. «Είστε καλά;»

«Μια χαρά. Ευχαριστώ». Ξαφνικά νιώθω την ανάγκη να μοιραστώ το σημαντικό γεγονός. «Ο φίλος μου έχει αρχίσει να μου κάνει πρόταση γάμου!»

«Σώπα». Όλες οι γυναίκες που στέκονται μπροστά στους καθρέφτες γυρίζουν και με κοιτάζουν.

«Τι εννοείς “έχει αρχίσει”;» ρωτάει μια λεπτή κοκκινομάλλα ντυμένη στα ροζ, ενώ στενεύει τα μάτια της. «Δηλαδή τι είπες; “Θέλεις να...”;»

«Ξεκίνησε, αλλά η κάλτσα μου με πρόδωσε». Κουνάω τη σκιωμένη κάλτσα. «Έτσι, τώρα κάνει παύση».

«Παύση;» κάνει κάποια γεμάτη δυσπιστία.

«Εγώ πάντως θα γύριζα κοντά του γρήγορα», λέει η κοκκινομάλλα. «Δε θέλεις να έχει την ευκαιρία να αλλάξει γνώμη».

«Συναρπαστικό!» λέει η ξανθιά κοπέλα. «Μπορούμε να παροκολουθήσουμε; Μπορώ να τραβήξω βίντεο;»

«Μπορούμε να το ανεβάσουμε στο YouTube!» κάνει η φίλη της. «Έχει ετοιμάσει πρόταση γάμου flash mob ή κάτι τέτοιο;»

«Δε νομίζω...»

«Μα πώς λειτουργεί αυτό το πράγμα;» Μια ηλικιωμένη γυναίκα με μεταλλικό γκρι χρώμα στα μαλλιά διακόπτει αυταρχικά τη συζήτησή μας. Κουνά θυμωμένα τα χέρια της κάτω από το αυτόματο μηχάνημα σαπουνιού. «Γιατί φτιάχνουν τέτοια μηχανήματα; Τι το κακό έχει ένα κανονικό σαπούνι;»

«Να, έτσι, θεία Ντι», της λέει γλυκά η κοκκινομάλλα. «Τα χέρια σου είναι πολύ ψηλά».

Βγάζω το άλλο παπούτσι και την άλλη κάλτσα και, μια και βρίσκομαι εδώ, χρησιμοποιώ λίγη κρέμα για τα χέρια για να ενυδατώσω τα γυμνά πόδια μου. Δε θέλω να αναπολώ αυτή την ημέρα και να σκέφτομαι: *Ήταν τόσο ρομαντική στιγμή: κρίμα που τα πόδια μου ήταν τόσο αφυδατωμένα που έμοιαζαν καλυμμένα με λέπια ψαριού.* Μετά βγάζω απ' την τσάντα μου το τηλέφωνο. Πρέπει να στείλω μήνυμα στη Φλιν. Πληκτρολογώ γρήγορα:

Το κάνει!!!

Ένα λεπτό αργότερα το μήνυμά της εμφανίζεται στην οθόνη μου:

Μη μου πεις ότι στέλνεις μηνύματα ενώ σου κάνει πρόταση γάμου!!!

Είμαι στην τουαλέτα. Ήθελα ένα λεπτό για να ηρεμήσω.

Σούπερ!!! Είστε πολύ ωραίο ζευγάρι. Δώσ' του φιλάκια κι από μένα. xxx

Θα δώσω! Τα λέμε αργότερα. xxx

«Ποιος απ' όλους είναι;» ρωτά η ξανθιά κοπέλα καθώς βάζω το τηλέφωνο στην τσάντα μου. «Θα ρίξω μια ματιά!» Βγαίνει βιαστικά απ' τις τουαλέτες κι επιστρέφει λίγα δευτερόλεπτα αργότερα. «Ωωω, τον είδα. Είναι ο μελαχρινός στη γωνία; Τέλειος. Έι, έχεις μουντζουρωθεί με μάσκαρα». Μου δίνει ένα διορθωτικό μολύβι μακιγιάζ. «Θέλεις να το διορθώσεις στα γρήγορα;»

«Ευχαριστώ». Της χαμογελάω φιλικά και αρχίζω να σβήνω τα μικρά μαύρα σημαδάκια κάτω από τα μάτια μου. Τα κυματιστά καστανά μαλλιά μου είναι πιασμένα σε σινιόν και ξαφνικά αναρωτιέμαι αν θα ήταν προτιμότερο να τα αφήσω κάτω, ώστε να πέφτουν στους ώμους μου για τη μεγάλη στιγμή.

Όχι. Παραείναι γλυκερό. Αντί γι' αυτό όμως, τραβάω μερικές μπούκλες και τις φορμάρω με τα δάχτυλα ώστε να πλαισιώνουν το πρόσωπό μου, ενώ επιθεωρώ την υπόλοιπη εμφάνισή μου. Κραγιόν: ωραίο κοραλλί χρώμα. Σκιά: ιριδίζον γκρι χρώμα, που τονίζει τα μπλε μάτια μου. Ρουζ: ελπίζω ότι δε θα χρειαστεί φρεσκάρισμα, καθώς θα έχω αναποκοκκινίσει απ' τον ενθουσιασμό μου.

«Μακάρι να μου έκανε πρόταση γάμου και ο δικός μου φίλος», λέει μια κοπέλα με μακριά μαλλιά ντυμένη στα μαύρα, ενώ με κοιτάζει μελαγχολικά. «Ποιο είναι το κόλπο;»

«Δεν ξέρω», απαντώ ενώ εύχομαι να μπορούσα να τη βοηθήσω περισσότερο. «Υποθέτω ότι είμαστε μαζί κάποιον διάστημα, ξέρουμε ότι ταιριάζουμε, αγαπιόμαστε...»

«Μα το ίδιο είμαστε κι εμείς με το φίλο μου! Ζούμε μαζί, το σεξ είναι υπέροχο, όλα είναι υπέροχα...»

«Μην τον πιέζεις», λέει σοφά η ξανθιά κοπέλα.

«Το αναφέρω, ας πούμε, μία φορά το χρόνο». Η κοπέλα με τα μακριά μαλλιά μοιάζει τελείως δυστυχημένη. «Και τον πιάνει

νευρικότητα και τότε αλλάζουμε συζήτηση. Τι πρέπει να κάνω; Να φύγω απ' το σπίτι; Είμαστε μαζί έξι χρόνια τώρα...»

«Έξι χρόνια;» Η ηλικιωμένη γυναίκα σηκώνει τα μάτια από το στεγνωτήριο χεριών. «Τι πρόβλημα έχεις;»

Η κοπέλα με τα μακριά μαλλιά κοκκινίζει. «Δεν έχω κανένα πρόβλημα», απαντάει. «Είχα μια προσωπική συζήτηση».

«Σιγά την προσωπική». Η ηλικιωμένη γυναίκα δείχνει με τα χέρια της το χώρο. «Όλοι εδώ σε ακούνε».

«Θεία Ντι!» Η κοκκινομάλλα φαίνεται να αισθάνεται άβολα. «Σουτ!»

«Μη μου λες “σουτ” εμένα, Έιμι!» Η ηλικιωμένη γυναίκα κοιτάζει με βλέμμα που πετάει σπίθες την κοπέλα με τα μακριά μαλλιά. «Οι άντρες είναι σαν τα άγρια θηρία. Μόλις βρουν το θήραμά τους, το τρώνε και κοιμούνται. Εσύ, λοιπόν, σίγουρα του έδωσες το θήραμά του στο πιάτο, σωστά;»

«Δεν είναι τόσο απλό», λέει αγανακτισμένη η κοπέλα με τα μακριά μαλλιά.

«Στην εποχή μου οι άντρες παντρεύονταν επειδή ήθελαν να κάνουν σεξ. Αυτό ήταν μια χαρά κίνητρο!» Η ηλικιωμένη γυναίκα γελάει ζωηρά. «Εσείς, κορίτσια, θέλετε και να κοιμάστε μαζί και να ζείτε μαζί και μετά θέλετε και δαχτυλίδι αρραβώνων. Τα κάνετε όλα ανάποδα». Παίρνει την τσάντα της. «Έλα, Έιμι! Τι περιμένεις;»

Η Έιμι μας ρίχνει απεγνωσμένα απολογητικές ματιές, έπειτα βγαίνει απ' την τουαλέτα μαζί με τη θεία της. Κοιταζόμαστε όλες μεταξύ μας με ανασηκωμένα φρύδια. Τι παλαβό άτομο.

«Μην ανησυχείς», λέω καθησυχαστικά και σφίγγω απαλά το μπράτσο της κοπέλας. «Είμαι σίγουρη ότι θα πάνε καλά τα πράγματα». Θέλω να μοιραστώ τη χαρά μου. Θέλω όλοι να έχουν την καλή τύχη που είχαμε εγώ και ο Ρίτσαρντ: να βρουν τον τέλειο σύντροφο και να το ξέρουν.

«Ναι». Είναι προφανές ότι προσπαθεί να συνέλθει. «Ας το ελπίσουμε. Λοιπόν, σας εύχομαι μια πολύ ευτυχημένη ζωή μαζί».

«Ευχαριστώ!» λέω κι επιστρέφω το διορθωτικό μολύβι μακιγιάζ στην ξανθιά κοπέλα. «Έτοιμη! Ευχηθείτε μου καλή τύχη!»

Βγαίνω από τις γυναικείες τουαλέτες και παρατηρώ το γεμάτο κόσμο εστιατόριο, ενώ αισθάνομαι σαν να έχω πατήσει μόλις *Αναπαραγωγή*. Να ο Ρίτσαρντ που κάθεται ακριβώς στην ίδια θέση που τον άφησα. Δεν ελέγχει καν το κινητό του. Θα πρέπει να είναι εξίσου προσηλωμένος με εμένα στη στιγμή αυτή. Την πιο ξεχωριστή στιγμή στη ζωή μας.

«Συγγνώμη για τη διακοπή». Γλιστρώω στην καρέκλα μου και του χαρίζω το πιο γλυκό, τρυφερό μου χαμόγελο. «Να συνεχίσουμε από εκεί που είχαμε μείνει;»

Ο Ρίτσαρντ ανταποδίδει το χαμόγελο, αλλά αντιλαμβάνομαι ότι έχει χάσει λίγη από την ορμή του. Ίσως χρειαστεί να επανέλθουμε στο θέμα σταδιακά.

«Τι ξεχωριστή ημέρα», λέω για να τον ενθαρρύνω. «Δεν το νιώθεις;»

«Απολύτως». Κουνάει το κεφάλι καταφατικά.

«Αυτό το μέρος είναι τόσο όμορφο». Δείχνω με το χέρι το χώρο. «Το τέλειο μέρος για μια... μια σοβαρή συζήτηση».

Έχω ακουμπήσει αδιάφορα τα χέρια μου επάνω στο τραπέζι και, όπως επιδίωκα, ο Ρίτσαρντ τα παίρνει στα δικά του. Παίρνει βαθιά ανάσα και συνοφρύνεται.

«Μια και το ανέφερες, Λότι, ήθελα να σε ρωτήσω κάτι». Καθώς οι ματιές μας συναντιούνται, τα μάτια του τσακίζουν λιγάκι στις άκρες. «Δεν πιστεύω να σου προκαλέσει *μεγάλη έκπληξη*...»

Θεούλη μου, Θεούλη μου, να το.

«Ναι;» Η φωνή μου ακούγεται σαν νευρικό κρώξιμο.

«Ψωμί για το τραπέζι;»

Ο Ρίτσαρντ πετάγεται κι εγώ σηκώνω το κεφάλι μου προς τα πάνω. Ένας σερβιτόρος πλησίασε τόσο αθόρυβα που κανένας απ' τους δυο μας δεν τον πρόσεξε. Πριν καλά καλά καταλάβω τι συμβαίνει, ο Ρίτσαρντ έχει αφήσει το χέρι μου και μιλάει για μαύρο ψωμί σόδας. Από την αγανάκτησή μου, μου 'ρχεται να

πετάξω κάτω το πανέρι με το ψωμί. Μα κι αυτός ο σερβιτόρος ηλίθιος είναι; Δεν έχει εκπαιδευτεί ώστε να διακρίνει επικείμενες προτάσεις γάμου;

Αντιλαμβάνομαι ότι και ο Ρίτσαρντ έχει αναστατωθεί. Μα τι ηλίθιος, ηλίθιος σερβιτόρος. Πώς τολμά να χαλάει τη μεγάλη στιγμή του καλού μου;

«Λοιπόν», κάνω ενθαρρυντικά μόλις φεύγει ο σερβιτόρος. «Είχες μια ερώτηση να μου κάνεις».

«Λοιπόν. Ναι». Εστιάζει το βλέμμα του επάνω μου και παίρνει βαθιά ανάσα – έπειτα το πρόσωπό του αλλάζει πάλι ύφος. Γυρίζω έκπληκτη και βλέπω ότι *ακόμα ένας* βρομοσερβιτόρος έχει πλησιάσει. Τι να πω, για να είμαι δίκαιη, κάτι τέτοιο θα το περίμενε κανείς σε ένα εστιατόριο.

Παραγγέλνουμε και οι δύο –μόλις μετά βίας προσέχω τι επιλέγω– και ο σερβιτόρος αποσύρεται. Αλλά, από στιγμή σε στιγμή, θα έρθει άλλος. Τον λυπάμαι τόσο πολύ τον Ρίτσαρντ. Πώς μπορεί να κάνει πρόταση γάμου υπό τέτοιες συνθήκες; Πώς τα καταφέρνουν οι άντρες;

Δεν μπορώ να συγκρατήσω ένα πικρόχολο χαμόγελο. «Δεν είναι η μέρα σου».

«Όχι, δεν είναι».

«Όπου να 'ναι θα έρθει ο σομελιέ», παρατηρώ.

«Έχει πιο πολλή κίνηση κι απ' το κέντρο της πόλης εδώ πέρα». Στρέφει τα μάτια προς τα πάνω αγανακτισμένος και εγώ αισθάνομαι τη συντροφικότητα μεταξύ μας. Είμαστε ένα. Ποιος νοιάζεται αν θα μου κάνει πρόταση γάμου; Τι πειράζει αν δεν είναι όλα τέλεια οργανωμένα; «Να παραγγείλουμε σαμπάνια;» προσθέτει.

Δεν μπορώ να συγκρατηθώ και του χαμογελάω με νόημα. «Κάτι τέτοιο δε θα ήταν λίγο... *πρόωρο*;»

«Αυτό εξαρτάται». Ανασηκώνει τα φρύδια του. «Εσύ να μου πεις».

Είναι τόσο προφανές για ποιο πράγμα μιλάμε. Δεν ξέρω αν θέλω να γελάσω ή να τον αγκαλιάσω.

«Τότε, στην περίπτωση αυτή...» Κάνω μια μεγάλη, απολαυσιτική παύση για να δώσω μεγαλύτερη βαρύτητα. «Ναι. Η απάντησή μου είναι ναι».

Το μέτωπό του χαλαρώνει και βλέπω την ένταση να φεύγει από πάνω του. Πίστευε σ' αλήθεια πως μπορούσα να πω όχι; Δε θεωρεί τίποτε δεδομένο. Είναι αξιολάτρευτος. Θεέ μου. Παντρεύμαστε!

«Με όλη μου την καρδιά, Ρίτσαρντ, ναι», προσθέτω για να δώσω έμφαση, ενώ ξαφνικά η φωνή μου τρέμει. «Πρέπει να ξέρεις πόσο σημαντικό είναι αυτό για μένα. Είναι... δεν ξέρω τι να πω».

Τα δάχτυλά του σφίγγουν στιγμιαία τα δικά μου και μοιάζει σαν να έχουμε τον δικό μας μυστικό κώδικα. Σχεδόν λυπάμαι τα άλλα ζευγάρια που πρέπει να τα λένε όλα αναλυτικά. Δεν έχουν τη σχέση που έχουμε εμείς.

Για μια στιγμή μένουμε σιωπηλοί. Νιώθω ένα σύννεφο ευτυχίας να μας περιβάλλει. Θέλω αυτό το σύννεφο να μείνει εκεί για πάντα. Τώρα μπορώ να μας δω στο μέλλον, να βάφουμε ένα σπίτι, να σπρώχνουμε ένα καροτσάκι, να διακοσμούμε το χριστουγεννιάτικο δέντρο με τα μικρά παιδιά μας... Οι γονείς του μπορεί να θέλουν να μείνουν μαζί μας τα Χριστούγεννα και δε με πειράζει καθόλου, επειδή λατρεύω τους γονείς του. Για την ακρίβεια, το πρώτο πράγμα που θα κάνω όταν ανακοινώσουμε τα νέα είναι να πάω να δω τη μητέρα του στο Σάσεξ. Θα θέλει πολύ να βοηθήσει στο γάμο και, εξάλλου, δεν έχω τη δική μου μαμά για να το κάνει.

Τόσο πολλές δυνατότητες. Τόσο πολλά σχέδια. Τόσο υπέροχη ζωή που θα ζήσουμε μαζί.

«Λοιπόν», λέω τελικά τρίβοντας ελαφρά τα δάχτυλά του. «Ευχαριστημένος; Ευτυχισμένος;»

«Πιο ευτυχισμένος δε γίνεται». Χαϊδεύει το χέρι μου.

«Το σκέφτομαι εδώ και πάρα πολύ καιρό». Αναστενάζω με ικανοποίηση. «Αλλά ποτέ δεν περίμενα... Δεν μπορεί να ξέρει κανείς, σωστά; Είναι σαν... πώς θα είναι άραγε; Πώς θα νιώσω άραγε;»

«Ξέρω ακριβώς τι εννοείς». Γνέφει καταφατικά.

«Πάντοτε θα θυμάμαι αυτή την αίθουσα. Πάντοτε θα θυμάμαι πώς είναι το πρόσωπό σου αυτή τη στιγμή». Σφίγγω ακόμα περισσότερο το χέρι του.

«Κι εγώ», απαντάει απλά.

Αυτό που αγαπώ στον Ρίτσαρντ είναι ότι μπορεί να πει τόσο πολλά ρίχνοντας απλώς μια πλάγια ματιά ή γέροντας ελαφρώς το κεφάλι. Δε χρειάζεται να πει πολλά, επειδή τον καταλαβαίνω τόσο εύκολα.

Βλέπω την κοπέλα με τα μακριά μαλλιά να μας παρακολουθεί από την άλλη άκρη της αίθουσας και δεν μπορώ παρά να της χαμογελάσω. (Όχι θριαμβευτικά, γιατί κάτι τέτοιο θα ήταν σκληρό. Της χαμογελάω ταπεινά, γεμάτη ευγνωμοσύνη.)

«Θα θέλατε κρασί, κύριε; Δεσποινίς;» Ο σομελιέ πλησιάζει και του χαμογελάω πλατιά.

«Νομίζω ότι αυτό που μας χρειάζεται είναι σαμπάνια».

«Βεβαίως», απαντάει στα γαλλικά και μου ανταποδίδει το χαμόγελο. «Τη σαμπάνια του εστιατορίου μας; Έχουμε επίσης μια πολύ καλή Ruinart για μια ξεχωριστή περίπτωση...»

«Τη Ruinart, νομίζω». Δεν μπορώ να αντισταθώ και μοιράζομαι τη χαρά μας. «Είναι μια πολύ ξεχωριστή ημέρα! Μόλις αρραβωνιαστήκαμε!»

«Δεσποινίς!» Το πρόσωπο του σομελιέ μαλακώνει καθώς χαμογελάει. «Συγχαρητήρια!» λέει στα γαλλικά. «Κύριε! Τα συγχαρητήριά μου!» Στρέφουμε και οι δύο το βλέμμα στον Ρίτσαρντ – αλλά, προς μεγάλη μου έκπληξη, δε φαίνεται να συμμετέχει στη χαρά μου. Με κοιτάζει καλά καλά λες και είμαι κανένα φάντασμα. Γιατί φαίνεται τόσο τρομαγμένος; Τι συμβαίνει;

«Τι...» Η φωνή του είναι στριγκνή. «Τι εννοείς;»

Ξαφνικά συνειδητοποιώ γιατί είναι αναστατωμένος. Φυσικά. Ώρες ώρες τα κάνω μαντάρα.

«Ρίτσαρντ, λυπάμαι πολύ. Ήθελες να το πούμε πρώτα στους γονείς σου;» Σφίγγω απαλά το χέρι του. «Καταλαβαίνω απο-

λύτως. Δε θα το πούμε σε κανέναν άλλο, σ' το υπόσχομαι».

«Τι να τους πούμε;» Με κοιτάζει με διάπλατα ανοιχτά γουρλωμένα μάτια. «Λότι, δεν αρραβωνιαστήκαμε».

«Μα...» Τον κοιτάζω γεμάτη αβεβαιότητα. «Μόλις μου έκανες πρόταση γάμου. Και είπα ναι».

«Όχι, δε σου έκανα!» Τραβάει απότομα το χέρι του.

Εντάξει, ένας απ' τους δυο μας έχει τρελαθεί εδώ πέρα. Ο σομελιέ απομακρύνθηκε διακριτικά και τον βλέπω να διώχνει προς άλλη κατεύθυνση το σερβιτόρο με το ψωμί, που μας πλησίαζε πάλι.

«Λότι, λυπάμαι, αλλά δεν έχω ιδέα για ποιο πράγμα μιλάς». Ο Ρίτσαρντ περνά τα χέρια μέσα απ' τα μαλλιά του. «Δε μίλησα για γάμο ούτε για αρραβώνα ούτε για τίποτε».

«Όμως... όμως αυτό εννοούσες! Όταν παρήγγειλες σαμπάνια και είπες: “Εσύ να μου πεις”, κι εγώ είπα: “Με όλη μου την καρδιά, ναι”. Ήταν τόσο φίνο. Ήταν τόσο όμορφο!»

Τον κοιτάζω λαχταρώντας να συμφωνήσει μαζί μου, λαχταρώντας να νιώσει κι εκείνος όσα νιώθω εγώ. Αλλά εκείνος φαίνεται απλώς σαστισμένος και εγώ αισθάνομαι ξαφνικά μεγάλο φόβο.

«Εσύ... δεν ήθελες να πεις αυτό;» Ο λαιμός μου είναι τόσο σφιγμένος ώστε μετά βίας μιλάω. Δεν το πιστεύω αυτό που συνέβη. «Δεν ήθελες να μου κάνεις πρόταση γάμου;»

«Λότι, δε σου έκανα πρόταση γάμου!» λέει με πάθος. «Τελεία και παύλα!»

Πρέπει να φωνάζει τόσο δυνατά; Γύρω μας τα κεφάλια στρέφονται όλο ενδιαφέρον προς το μέρος μας.

«Εντάξει! Το κατάλαβα!» Τρίβω τη μύτη με την πετσέτα μου. «Δε χρειάζεται να το μάθει ολόκληρο το εστιατόριο».

Κύματα ταπείνωσης με κατακλύζουν. Έχω παγώσει από τη δυστυχία μου. Πώς γίνεται να έκανα τέτοιο λάθος;

Κι αν δε μου έκανε πρόταση γάμου, τότε γιατί δε μου έκανε πρόταση γάμου;

«Δεν καταλαβαίνω». Ο Ρίτσαρντ μοιάζει να μονολογεί. «Ποτέ δεν είπα τίποτε, ποτέ δεν το συζητήσαμε...»

«Είπες αρκετά!» Η αγανάκτηση και ο πόνος μου ξεσπούν. «Είπες ότι θα κανόνιζες ένα “ξεχωριστό γεύμα”».

«Είναι ξεχωριστό!» λέει αμυντικά. «Αύριο φεύγω για Σαν Φρανσίσκο».

«Και με ρώτησες αν μου αρέσει το επίθετό σου! Το επίθετό σου, Ρίτσαρντ!»

«Κάναμε μια δημοσκόπηση για πλάκα στο γραφείο!» Ο Ρίτσαρντ μοιάζει σατισμένος. «Δεν ήταν τίποτε!»

«Και είπες ότι είχες να μου κάνεις μια σοβαρή ερώτηση».

«Όχι μια σοβαρή ερώτηση». Κουνά το κεφάλι του. «Μια ερώτηση».

«Εγώ άκουσα “σοβαρή ερώτηση”».

Μια απαίσια σιωπή πέφτει ανάμεσά μας. Το σύννεφο ευτυχίας διαλύθηκε. Το χολιγουντιανό τεκνικολόγ και ο απαλός ήχος των βιολιών στο βάθος χάθηκε. Ο σομελιέ γλιστρά διακριτικά τη λίστα με τα κρασιά στη γωνία του τραπεζιού και αποσύρεται γρήγορα.

«Ποια είναι λοιπόν;» ρωτάω τελικά. «Αυτή η πραγματικά σημαντική, μέτριας σημασίας ερώτηση;»

Ο Ρίτσαρντ μοιάζει παγιδευμένος. «Δεν έχει σημασία. Ξέχασέ το».

«Έλα, πες μου!»

«Εντάξει λοιπόν», λέει τελικά. «Ήθελα να σε ρωτήσω τι να κάνω με τα μίλια απ’ το πρόγραμμα επιβράβευσης της αεροπορικής μου εταιρείας. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσαμε ίσως να προγραμματίσουμε κάποιο ταξίδι».

«Μίλια;» Δεν μπορώ να συγκρατηθώ. «Έκλεισες τραπεζί σε ένα εξαιρετικό εστιατόριο και παρήγγειλες σαμπάνια για να μιλήσουμε για μίλια;»

«Όχι! Θέλω να πω...» Το πρόσωπο του Ρίτσαρντ συσπάται. «Λότι, αισθάνομαι απαίσια για όλο αυτό. Δεν είχα καμία απολύτως ιδέα...»

«Μα μόλις κάναμε ολόκληρη συζήτηση για τον αρραβώνα μας!» Αισθάνομαι δάκρυα να ανεβαίνουν πάλι στα μάτια μου.

«Χάιδεα το χέρι σου και σου έλεγα πόσο ευτυχομένη είμαι και ότι το σκεφτόμουν εδώ και πάρα πολύ καιρό. Κι εσύ συμφωνήσες μαζί μου! Για ποιο πράγμα νόμιζες ότι μιλούσα;»

Ο Ρίτσαρντ κοιτάζει αριστερά δεξιά σαν να ψάχνει οδό διαφυγής. «Νόμιζα ότι... ξέρεις. Μιλούσες για διάφορα».

«“Μιλούσα για διάφορα”;» Τον κοιτάζω καλά καλά. «Τι εννοείς “Μιλούσα για διάφορα”;»

Ο Ρίτσαρντ φαίνεται όλο και πιο απελπισμένος. «Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρω πάντοτε για ποιο πράγμα μιλάς», λέει νιώθοντας ξαφνικά την ανάγκη να το εξομολογηθεί. «Έτσι, μερικές φορές απλώς... γνέφω ότι συμφωνώ».

Γνέφει ότι συμφωνεί;

Τον κοιτάζω έκπληκτη. Νόμιζα ότι καταλαβαίναμε ο ένας τον άλλο χάρη σ' ένα ξεχωριστό, μοναδικό σιωπηρό δέσιμο. Νόμιζα ότι είχαμε τον μυστικό μας κώδικα. Και όλον αυτό τον καιρό εκείνος απλώς έγνεφε ότι συμφωνεί.

Δύο σερβιτόροι τοποθετούν τις σαλάτες μπροστά μας και απομακρύνονται βιαστικά, σαν να διαισθάνονται πως δεν έχουμε διάθεση για κουβέντες. Πιάνω το πιρούνι μου και το ακουμπάω ξανά στο τραπέζι. Ο Ρίτσαρντ δε φαίνεται να έχει καν προσέξει το πιάτο του.

«Σου αγόρασα δαχτυλίδι αρραβώνων», λέω σπάζοντας τη σιωπή.

«Θεέ μου». Κρύβει το κεφάλι του στα χέρια του.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Θα το επιστρέψω».

«Λότι...» Το ύφος του δείχνει πως βασανίζεται. «Πρέπει να... Αύριο φεύγω. Μήπως θα μπορούσαμε να αλλάξουμε θέμα;»

«Πες μου λοιπόν, θα ήθελες ποτέ να παντρευτείς;» Την ώρα που κάνω την ερώτηση νιώθω την αγωνία να με πνίγει. Ένα λεπτό πριν πίστευα πως ήμουν αρραβωνιασμένη. Είχα τρέξει τον μαραθώνιο. Έκοψα το νήμα τερατισμού με τα χέρια ψηλά από χαρά. Τώρα βρίσκομαι πάλι πίσω στη γραμμή εκκίνησης, δένω τα παπούτσια μου, ενώ αναρωτιέμαι αν τελικά θα γίνει ο αγώνας.

«Εγώ... Χριστέ μου, Λότι.... Δεν ξέρω». Ακούγεται πιεσμένος. «Θέλω να πω, να. Υποθέτω». Τα μάτια του πηγαينوέρχονται αριστερά δεξιά όλο και πιο ανήσυχα. «Ίσως. Ξέρεις. Κάποια στιγμή».

Μάλιστα. Το μήνυμα δε θα μπορούσε να είναι σαφέστερο. Ίσως θέλει να παντρευτεί κάποιαν άλλη μια μέρα. Αλλά όχι εμένα.

Και ξαφνικά με κυριεύει μαύρη απελπισία. Πίστεψα με όλη μου την καρδιά ότι εκείνος ήταν ο Ένας και Μοναδικός. Πώς είναι δυνατόν να έχω κάνει τέτοιο λάθος; Αισθάνομαι ότι δεν μπορώ να εμπιστευτώ τον εαυτό μου για τίποτε πια.

«Ωραία». Κοιτάζω τη σαλάτα μου για λίγα λεπτά παρατηρώντας τα φύλλα και τις φέτες αβοκάντο και τους σπόρους ροδιού, ενώ προσπαθώ να βάλω τις σκέψεις μου σε σειρά. «Το θέμα είναι, Ρίτσαρντ, ότι εγώ θέλω να παντρευτώ. Θέλω γάμο, παιδιά, σπίτι – όλο το πακέτο. Και ήθελα να τα κάνω όλα αυτά μαζί σου. Αλλά ο γάμος είναι υπόθεση δύο ανθρώπων». Σταματάω για λίγο βαριανασαίνοντας, αλλά είμαι αποφασισμένη να διατηρήσω την ψυχραιμία μου. «Άρα, υποθέτω πως είναι καλό που μαθαίνω την αλήθεια τώρα παρά αργότερα. Σε ευχαριστώ γι' αυτό».

«Λότι!» κάνει θορυβημένος ο Ρίτσαρντ. «Περίμενε! Αυτό δεν αλλάζει τίποτε...»

«Αλλάζει τα πάντα. Είμαι πολύ μεγάλη για να βρισκομαι σε λίστα αναμονής. Αν δεν πρόκειται να συμβεί μεταξύ μας, τότε προτιμώ να το ξέρω τώρα και να πάω παρακάτω στη ζωή μου. Κατάλαβες;» Προσπαθώ να χαμογελάσω, αλλά οι μύες της χαράς φαίνεται πως δε λειτουργούν πλέον. «Να περάσεις καλά στο Σαν Φρανσίσκο. Να πηγαίνω». Τα δάκρυα απειλούν να ξεχυθούν απ' τα μάτια μου. Πρέπει να φύγω γρήγορα. Θα επιστρέψω στο γραφείο και θα ξανακοιτάξω την αυριανή μου παρουσίαση. Είχα πάρει άδεια τη μισή μέρα, αλλά ποιο το νόημα; Τελικά δεν πρόκειται να τηλεφωνήσω σε όλους τους φίλους μου για να τους πω τα ευχάριστα.

Καθώς προχωρώ προς την έξοδο, αισθάνομαι ένα χέρι ν' αρ-

πάξει το μπράτσο μου. Γυρίζω τρομαγμένη και βλέπω την ξανθιά κοπέλα με την κορδέλα με τις χάντρες να με κοιτάζει.

«Τι συνέβη;» ρωτάει γεμάτη ενθουσιασμό. «Σου έδωσε δαχτυλίδι;»

Η ερώτησή της είναι σαν μαχαίρι στην καρδιά μου. Δε μου έδωσε δαχτυλίδι και πλέον δεν είναι καν φίλος μου. Αλλά προτιμώ να πεθάνω παρά να παραδεχτώ κάτι τέτοιο.

«Για την ακρίβεια...» Σηκώνω με υπερηφάνεια το πιγούνι μου. «Για την ακρίβεια, μου έκανε πρόταση γάμου και είπα όχι».

«Ω». Κρύβει το στόμα με το χέρι της.

«Ακριβώς». Η ματιά μου συναντιέται με εκείνη της κοπέλας με τα μακριά μαλλιά, η οποία κρυφακούει απροκάλυπτα από το διπλανό τραπέζι. «Είπα όχι».

«Είπες όχι;» Φαίνεται να μην το πιστεύει και αισθάνομαι να με πνίγει η αγανάκτηση.

«Ναι!» λέω και την αγριοκοιτάζω. «Είπα όχι. Αποδείχθηκε ότι δεν ήμασταν πλασμένοι ο ένας για τον άλλο, κι έτσι αποφάσισα να το τελειώσω. Παρόλο που ήθελε πραγματικά να με παντρευτεί και να κάνουμε παιδιά και να πάρουμε σκύλο και τα λοιπά...»

Αισθάνομαι μάτια γεμάτα περιέργεια στην πλάτη μου και μόλις γυρίζω βλέπω ακόμα περισσότερα άτομα να ακούν όλο ενδιαφέρον. Ολόκληρο το εστιατόριο ασχολείται τώρα με την περίπτωση μου;

«Είπα όχι!» Η ένταση της φωνής μου ανεβαίνει. «Είπα όχι. Όχι!» φωνάζω δυνατά στον Ρίτσαρντ, ο οποίος ακόμα κάθεται στο τραπέζι αποσβολωμένος. «Λυπάμαι, Ρίτσαρντ. Το ξέρω ότι είσαι ερωτευμένος μαζί μου και το ξέρω ότι αυτή τη στιγμή σού ραγίζω την καρδιά. Αλλά η απάντηση είναι όχι».

Και νιώθοντας μια στάλα καλύτερα βγαίνω από το εστιατόριο.

Επιστρέφω στη δουλειά και βρίσκω το γραφείο μου γεμάτο νέα post-it. Το τηλέφωνο θα χτύπησε πολλές φορές όσο έλειπα. Σω-

ριάζομαι στο γραφείο μου και αφήνω έναν μακρύ, βαθύ αναστεναγμό. Έπειτα ακούω κάποιον να βήχει. Η Κάιλα, που κάνει μαζί μου την πρακτική της, στέκεται στην πόρτα του μικροσκοπικού γραφείου μου. Η Κάιλα γυροφέρει συχνά την πόρτα μου. Είναι το πιο επιμελές άτομο που έχω γνωρίσει. Σε μια μακροσκελή χριστουγεννιάτικη κάρτα, μου έγραψε πόσο πολύ την ενέπνευσα και ότι ποτέ δε θα ερχόταν να κάνει την πρακτική της στην Blay Pharmaceuticals αν δεν είχε ακούσει την ομιλία μου στο Πανεπιστήμιο του Μπρίστολ. (Ήταν *όντως* πολύ καλή ομιλία, πρέπει να το παραδεχτώ. Τουλάχιστον στον τομέα των ομιλιών για την προσέλκυση φοιτητών σε φαρμακευτικές εταιρείες.)

«Πώς πήγε το φαγητό;» Τα μάτια της λάμπουν.

Η καρδιά μου πάει να σταματήσει. *Γιατί* της είπα ότι ο Ρίτσαρντ επρόκειτο να μου κάνει πρόταση γάμου; Ένωθα τόσο αυτοπεποίθηση. Μου έφτιαξε τη διάθεση ο ενθουσιασμός της. Ένωσα ότι μπορούσα να καταφέρω τα πάντα.

«Καλά πήγε. Καλά. Ωραίο εστιατόριο». Αρχίζω να φυλλομετρώνω τα χαρτιά στο γραφείο μου, σαν να ψάχνω για κάποια πληροφορία ζωτικής σημασίας.

«Αρραβωνιάστηκες λοιπόν;»

Τα λόγια της πονούν όπως ο χυμός λεμονιού πάνω σε ανοιχτή πληγή. Πού είναι το τακτ της; Δε ρωτάς στα ίσα το αφεντικό σου: «Αρραβωνιάστηκες;» Ιδίως όταν δε φοράει ένα τεράστιο, ολοκαίνουργιο δαχτυλίδι, πράγμα που εγώ είναι σαφές ότι δε φοράω. Ενδεχομένως να αναφερθώ σε αυτό στην αξιολόγησή της. *Η Κάιλα δυσκολεύεται να εργαστεί εντός των απαιτούμενων ορίων.*

«Λοιπόν». Ξεσκονίζω το σακάκι μου για να κερδίσω χρόνο και καταπίνω τον κόμπο στο λαιμό μου. «Για την ακρίβεια, όχι. Για την ακρίβεια, αποφάσισα να μην αρραβωνιαστώ».

«Αλήθεια;» Ακούγεται μερδεμένη.

«Ναι». Κουνάω το κεφάλι αρκετές φορές. «Βέβαια. Κατέληξα στο συμπέρασμα ότι για εμένα, στη δεδομένη στιγμή της

ζωής μου και στο σημείο που βρίσκεται η καριέρα μου, αυτή δε θα ήταν σωστή κίνηση».

Η Κάιλα είναι αποσβολωμένη. «Μα... ήσασταν τόσο καλά μαζί».

«Ξέρεις, αυτά τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά όσο φαίνονται, Κάιλα». Φυλλομετρώ πιο γρήγορα τα χαρτιά.

«Θα πρέπει να είναι συντετριμμένος».

«Είναι», απαντάω έπειτα από λίγο. «Ναι. Είναι διαλυμένος. Για την ακρίβεια... έκλαψε».

Μπορώ να πω ότι μου κάνει κέφι. Δεν πρόκειται να ξαναδεί τον Ρίτσαρντ. Το πιθανότερο είναι ότι ούτε εγώ θα τον ξαναδώ. Και, σαν γροθιά στο στομάχι, η φορική αλήθεια μου δίνει ακόμα ένα χτύπημα. Όλα τελείωσαν. Πάνε. Τα πάντα. Δε θα ξανακάνω έρωτα μαζί του. Δε θα ξαναξυπνήσω δίπλα του. Δε θα τον ξαναγκαλιάσω. Για κάποιο λόγο, το γεγονός αυτό περισσότερο από τα υπόλοιπα με κάνει να θέλω να ξεσπάσω σε λυγμούς.

«Θεέ μου, Λότι, είσαι το πρότυπό μου». Τα μάτια της Κάιλα λάμπουν. «Το να γνωρίζεις ότι κάτι είναι λάθος για την καριέρα σου και να έχεις το θάρρος να αντισταθείς, να πεις: “Όχι! Δε θα κάνω αυτό που όλοι περιμένουν”».

«Ακριβώς». Κατανεύω απελπισμένα. «Αντιστάθηκα εξ ονόματος των γυναικών σε ολόκληρο τον κόσμο».

Το πιγούνι μου τρέμει. Αυτή η συζήτηση πρέπει να λήξει τώρα, πριν τα πράγματα ξεφύγουν προς την κατεύθυνση του «ξεσπώ σε δάκρυα μπροστά στο άτομο που κάνει πρακτική μαζί μου».

«Λοιπόν, υπάρχουν σημαντικά μηνύματα;» Κοιτάζω τα post-it χωρίς να τα βλέπω στ' αλήθεια.

«Ένα από τον Στιβ για την αυριανή παρουσίαση, και τηλεφώνησε και κάποιος τύπος που λέγεται Μπεν».

«Μπεν τι;»

«Σκέτο Μπεν. Είπε ότι θα καταλάβεις».

Κανείς δεν ονομάζεται «Σκέτο Μπεν». Θα είναι κανένας

αναιδής φοιτητής που γνώρισα σε κάποια συνάντηση προσέλευσης φοιτητών, ο οποίος προσπαθεί να κάνει κάποια επαφή. Δεν έχω πραγματικά καμία διάθεση για τέτοια.

«Εντάξει. Λοιπόν. Θα μελετήσω την παρουσίασή μου. Μάλιστα». Κλικάρω το ποντίκι μου γρήγορα και τυχαία μέχρι να φύγει. Βαθιά ανάσα. Στητό πιγούνι. Προχώρα. Προχώρα, προχώρα, προχώρα.

Το τηλέφωνο χτυπάει και το σηκώνω με μια περύτεχνη, γεμάτη αυτοπεποίθηση κίνηση.

«Σάρλοτ Γκρέιβνι».

«Λότι! Εγώ είμαι!»

Παλεύω με την παρόρμησή μου να ξανακλείσω το τηλέφωνο.

«Ω, γεια σου, Φλις». Ξεροκαταπίνω. «Γεια».

«Λοιπόν... πώς είσαι;»

Ακούω τον πειραχτικό τόνο στη φωνή της και καταριέμαι τον εαυτό μου. Δεν έπρεπε να της είχα στείλει μήνυμα από το εστιατόριο.

Η πίεση είναι μεγάλη. Πολύ μεγάλη. Πώς στην ευχή μου ήρθε και μίλησα στην αδελφή μου για την ερωτική μου ζωή; Γιατί της είπα ότι έβγαίνα με τον Ρίτσαρντ; Για να μη μιλήσω για το γεγονός ότι τους σύστησα. Ούτε για το γεγονός ότι άρχισα να της λέω για προτάσεις γάμου.

Την επόμενη φορά που θα γνωρίσω κάποιον δε θα πω τίποτε σε κανέναν. Τίποτε. Φερμουάρ. Μέχρι τουλάχιστον να έχει περάσει μια δεκαετία από τη γαμήλια τελετή και να έχουμε αποκτήσει τρία παιδιά και να έχουμε ανανεώσει τους γαμήλιους όρκους μας. Τότε και μόνο τότε θα στείλω ένα μήνυμα στη Φλις που θα λέει: *Μάντεψε! Γνώρισα κάποιον! Καλός φαίνεται!*

«Ω, είμαι μια χαρά», απαντώ με χαρούμενο, γεμάτο σιγουριά τόνο. «Εσύ πώς είσαι;»

«Όλα καλά εδώ. Λοιπόν...»

Αφήνει την ερώτηση να αιωρείται. Ξέρω ακριβώς τι εννοεί. Εννοεί: «Λοιπόν, φοράς ένα τεράστιο διαμαντένιο δαχτυλίδι και

πίνεις Bollinger ενώ ο Ρίτσαρντ πιπιλάει τα δάχτυλα των ποδιών σου σε μια εξαίσια σουίτα ξενοδοχείου;»

Το στομάχι μου συσπάται πάλι. Δεν αντέχω να το συζητήσω. Δεν αντέχω να την ακούω να με παρηγορεί. Βρες ένα άλλο θέμα. Οποιοδήποτε θέμα. Γρήγορα.

«Λοιπόν. Μάλιστα». Προσπαθώ να ακουστώ χαρωπή και ατάραχη. «Μάλιστα. Μμμ. Ξέρεις, σκεφτόμουν. Πρέπει πραγματικά να το αποφασίσω και να κάνω το μεταπτυχιακό στη θεωρία των επιχειρήσεων. Ξέρεις ότι πάντοτε σκόπευα να το κάνω. Θέλω να πω, τι περιμένω; Μπορώ να κάνω αίτηση στο Μπίρκμπεκ, να πηγαίνω στον ελεύθερο χρόνο μου... Τι γνώμη έχεις;»

Η Λότι έχει βαρεθεί
τις μακροχρόνιες σχέσεις με άντρες
που δε θέλουν δεσμεύσεις και παιδιά.

Όταν ο Μπεν, ο νεανικός της έρωτας, εμφανίζεται
και πάλι στη ζωή της και της θυμίζει τη συμφωνία τους
να παντρευτούν οι δυο τους αν στα τριάντα τους δεν έχουν βρει
το ιδανικό ταίρι, αρπάζει την ευκαιρία. Δε χρειάζονται ραντεβού
και αρραβώνες – μια απλή γαμήλια τελετή δίχως καλεσμένους
είναι ό,τι πρέπει. Για να ακολουθήσει το ταξίδι του μέλιτος
στο ελληνικό νησί όπου πρωτοσυναντήθηκαν. Αλλά η Φλις,
η αδελφή της Λότι, που προσπαθεί να ξεπεράσει ένα εφιαλτικό
διαζύγιο, είναι αποφασισμένη να μην αφήσει τη Λότι να οδηγηθεί
στα ίδια λάθη με εκείνη και θα κάνει ό,τι περνάει απ' το χέρι της
για να εμποδίσει την ολοκλήρωση αυτού του γάμου.

*Άραγε η Λότι και ο Μπεν θα καταφέρουν
να έχουν μια πρώτη νύχτα γάμου
που θα θυμούνται για πάντα;*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0318-2

9 786180 103182

ΚΩΔ. ΜΗΧ.: 13612

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η